

OPINIONS

Tornabous, setembre de 2009

Nº 10

En Pau i la Roseta - [1]

En Pau i la Roseta són una parella d'avis que fa molts, molts anys es van casar. Passegen per un parc ple de verdor amb arbres de tota mena i varis estanys amb aigua i peixos de colors que esperen amb delit que algú els llenci una molleta de pa, també hi ha flors, moltes flors: margarides, lilàs, roses i algun gessamí que, amb la seva fragància, omple l'ambient d'un perfum molt agradable.

Malgrat que el dia ha estat esplèndid, l'astre rei ja comença a perdre la força i l'orgull amb què durant tantes hores s'ha imposat sobre la resta de l'univers, i s'acomiada per unes hores fins l'endemà, que tornarà a sortir ple de llum i d'energia.

En Pau i la Roseta els agrada caminar d'esquena al sol doncs l'escalfor que senten diuen els va bé pels ossos... però, és tard, i la marinada comença a bufar i a fer-se sentir. Primer d'una manera suau però, després s'engresca i la Roseta sap que la seva frescor la molesta, per això porta una rebeca que en Pau l'ajuda a posar damunt les espatlles.

Ja comencen a ser grans, tots dos passen de la vuitantena, i tot caminant cap a casa comenten el bé que estarien si no fos... per alguna xacra pròpia de l'edat. Van agafats de les mans i recolzats l'un en l'altre es besen. No és un bes apassionat, és un bes fet amb tendresa, és un senzill contacte que els omple el cor d'un sentiment amorós...

Ja a casa, sopen amb molta frugalitat, un parell de fruites i un iogurt i seuen cansats de la caminada al sofà de la sala d'estar. No els agrada mirar la "tele", poques vegades fan programes que els distreguin i no entenen com la gent pot explicar xafarderies i les seves intimitats en un medi al que i té accés tothom.

La Roseta, per passar una estona, agafa la caixa on té dipositats tots els seus "tresors de joventut" i juntament amb en Pau miren les poques fotos que varen poder fer-se de joves, i el paquet de cartes i poemes que es van escriure quan en Pau va decidir anar a fer fortuna a les Amèriques. Recorden amb un somriure, la joventut, ja llunyana, i quan i com es van conèixer...

Ella festejava amb en Ricard, un bon xicot, deien també, que era un bon partit i que havia fet molta sort...

En Pau, havia tornat de la "mili". Li havia tocat anar a "L'Àfrica", on s'havia colrat interior i exteriorment degut a les experiències suportades de tota mena, i que l'havien fet perdre la por ocasionada al haver-se d' allunyar de casa seva i de l'aixopluc dels seus pares.

Se sentia pletòric d'il·lusions i amb ganes de triomfar... Però, no era moment de pensar en el seu futur. En el seu poble es celebrava la festa major. I havia un gran envelat, i juntament amb els seus amics després de tants mesos de ser fora, només tenia ganes de gresca, de ballar i de passar-ho bé.

L'orquestra de 11 músics i vocaliste, tocava el bolero "Aquellos ojos verdes" era una gran novetat, feia molt poc que era al mercat, i "el patronat de la festa major" havia decidit que aquella música fos el "vall del fanalet".

Totes les llums restaven apagades, només es veia, i feia molt bonic, el parpelleig de les espelmes dins un embolcall de paper en forma de copa que tothom amb molta cura procurava que no es cremés. Les parelles es bellugaven al compàs de la música. Agafades amb molta correcció procuraven no demostrar les seves ganes d'estrènyer els seus cossos, doncs tothom estava a l'aguait per veure el que feien i després poder fer el maliciós comentari.

En Pau, recolzat damunt el mostrador del bar, xerrava amb els seus amics de coses pròpies de la pagesia i dels grans projectes que tenia... En un moment donat, va notar com si algú li hagués tocat l'espatlla... i es va girar però, de la gent que l'envoltava no coneixia a ningú. Distret va fer una mirada per tot l'envelat... Llavors, quan ja estava a punt de reprendre la conversa amb els amics, una força estranya el va fer mirar cap un racó... i la va veure... era menuda, bonica i ben proporcionada, ballava amb delicadesa i al fer un revolt, els seus ulls es van creuar... es van somriure... i en aquell moment el seu cor es va sacsejar, va quedar trasbalsat i captivat per la seva mirada... en tota la nit ja no li va treure els ulls de sobre... només la veia a ella, era un moment d'exclusivitat... la resta no importava. Va desitjar amb tot el seu cor ser correspost... Va intuir que aquella noieta, seria l'amor de la seva vida.

La Roseta se n'adonà que ell la mirava amb una profunditat especial i notava com el cor se li accelerava. Per què aquesta alegria interior quan passava tot ballant per la seva vora? El seu xicot era una bona persona i ella l'estimava... Per què havia sorgit de sobte un sentiment nou per ella que l'omplia de frisanques, de neguit i al mateix temps de joia...?

El destí sense demanar permís, havia aprofitat en un ball de festa major, a dues persones que sense saber-ho estaven destinades a estimar-se i viure l'un per l'altre la resta de la seva vida.

Quants records... però estaven cansats de la caminada i necessitaven anar a dormir. El primer que es va decidir a fer-ho va ser en Pau, i acariciant la mà de la Roseta amb tendresa li va dir... Demà donarem un cop d'ull als teus tresors... Bona nit estimada...

La Roseta ja havia desfet el nus de la cinta rosa, descolorida pel temps, amb la qual lligava les cartes i els poemes que havia rebut d'en Pau..., i en les quals li deia quant l'estimava i les ganes q. tenia d'estar prop d'ella... Però va deixar la temptació de començar a llegir-ne alguna per un altre dia, i va respondre al acaronament d'en Pau, tot dient... Bona nit estimat... [Continuarà]

Mª Mercè Usón

Quan acariciem...

Quan deixem relliscar suaument la nostra mà sobre la pell d'una altra persona perquè ens ha produït un sentiment d'afecte o de tendresa, i ho fem d'una manera espontània, perquè brolla del nostre cor sense passar-ho pel sedàs de la raó. No significa ser dèbil. Significa més aviat, ser acollidor i humà davant d'un altre ésser, ja sigui un cadell, un infant, un jove o una persona gran, dels quals som conscients de la seva fragilitat i ens inspira protecció o acolliment.

A quasi tots ens és necessari aquest contacte físic, a acaronar i que ens acaroinin, aquesta mostra d'estima ens ajuda a madurar psicològicament i en molts moments... ens ajuda a alliberar ansietats...

Però... no sempre és així... Trobaríem persones que només fan una demostració de tendresa perquè les circumstancies de la societat els obliguen.. O d'altres, que per una por que no saben definir... o perquè es pensen que és un signe de debilitat... s'imposen una demostració d'indiferència... viuen refugiades en el seu món i s'obliguen a amagar la realitat d'un interior que està ple del desig de donar i rebre una demostració tendra d'afecte.

Aquestes persones, dins l'angoixa que dona la solitud interior, es perden una de les coses més reconfortants que tenim al nostre abast i que és... el poder experimentar en el nostre cor i a través de la nostra pell... l'acolliment, la placidesa i el caliu... q. dóna una carícia. **Mª Mercè Usón**

Poemes

M'heu preguntat d'on havia tret els poemes d'en Lluís Llach dels que em vaig fer ressò el mes passat. Doncs bé: formen part d'una trilogia de CD que es venen junts i que es titula "Verges 2007". Es van enregistrar en directe en un recital que va fer a Verges el 23 i 24 de març de 2007 acompanyat per una molt bona instrumentació amb uns "solos" de saxo, clarinet i violoncel que són molt gratificant a l'oïda. Juntament amb la col·lecció, trobareu un llibret que conté la lletra de tots els poemes, dels quals, del primer CD, vaig copiar alguns versets al igual que el que transcribeixo avui. Al començament de cada cançó en Llach fa un comentari, amb molta ironia, sobre el motiu que va causar la seva inspiració. Interessant d'escoltar.

Tendresa

*Aquest camí que deixo enrere és llarg,
però em vull lleuger del seu bagatge,
que res no em valen tant d'atzars,
ni els vells camins, ni el blau del mar,
si dintre seu no sento com batega, hi batega,
el fràgil art de la tendresa...*

*Del teu amor ho espero tot i tant,
que en faig un camí per al meu capvespre,
estimo l'ànima dels teus ulls,
l'impúdic arc del teu cos nu,
però amor t'estimo encara més i sempre,
sabent-te esclau de la tendresa.*

*Ah, si no fos per la tendresa que estima...
La tendresa que exalta...
La tendresa que ens cura quan fa por la solitud.
Ah, si no fos per la tendresa.*

*El món que visc sovint no el sento meu
i sé els perquè d'una revolta,
misèria i guerra, fam i mort,
feixisme i odi, ràbia, i por,
rebutjo un món que plora tanta pena, aquesta pena,
però tot d'un cop... Ve... La tendresa.*

*Ah, si no fos per la tendresa,
que ens cura quan fa por la solitud...
Però tot d'un cop ve la tendresa.*

Reflexions de saviesa

L'harmonia més dolça de escoltar és el só de la veu del ser estimat.

El covard només lluita quan no pot fugir.

La manca de passions, fa a l'home estúpid.

A vegades el destí ens porta just davant del camí q. nosaltres hem rebutjat tot una vida.

Cuina: *Avui anirem de patates.*

Patates Austríaques

Recepta aportada per Mossèn Eduard Ribera, sacerdot de varis pobles de la Segarra.

Ingredients:

- Patates més aviat menudes.
- Ceba ratllada.
- Sucre.
- Sal.
- Mostassa. – Optativa i molt poca -
- Oli.
- Vinagre.

Preparació:

Es bullen les patates amb pell. Quan estiguin cuites es deixen refredar i es tallen a rodanxes aproximadament de mig centímetre de gruix.

Es posen en una safata i s'omple tota la base. Les cobriu de ceba ratllada. Es salen, i s'afegeix el doble de sucre que de sal, (s'ha de notar una mica la dolçor del sucre que combina molt bé amb l'agror del vinagre), s'amaneix tot plegat, amb oli i vinagre, (el vinagre molt més generós que l oli), arribat a aquest punt podeu afegir, si us agrada, una mica de mostassa. Es poden fer tots els pisos que vulgueu, dependrà de les persones que n'hagin de menjar pero, sempre amb el mateix contingut.

Procureu que cada pis quedi el suficient amanit perquè no les hagueu de remenar.

Es deixa reposar un mínim de 15 minuts perquè les patates quedin impregnades de tot plegat.

Les podeu servir fredes, o a temperatura ambient.

Com podeu veure són molt senzilles de fer i queden boníssimes...

Patates arrebossades

Ingredients:

- Patates
- Ous
- Ceba
- Sal i oli

Preparació:

Ratlleu les patates i la ceba, les saleu i afegiu la barreja a l'ou batut, remeneu tot plegat. Agafeu petites porcions i fregiu-les en una paella amb oli abundant. Quan estiguin daurades, les traieu i les poseu sobre un paper absorbent.

Es poden fer servir com acompanyament, o soles.

No deixeu de provar-les, queden també molt bones.

I.....BON PROFIT